

Arrest

nr. 76 315 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 1 april 2008 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr.15 537 van 2 september 2008 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het cassatieberoep hiertegen wordt ontoelaatbaar verklaard door de Raad van State bij beschikking nr. 3439 van 17 oktober 2008.

1.3. Op 6 maart 2008 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 9 november 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

1.4. Op 5 februari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 12 juli 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 december 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van deze aanvraag.

1.6. Op 16 november 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 5 februari 2009. Verzoekers dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 3 december 2011 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van / de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid genomen op datum van 16.11.2011 (1)(2)

wordt aan (...) geboren te (...) op (...)

(...) geboren te (...) op (...)

+ kinderen : (...) geboren te (...) op (...)

(...) geboren te (...) op (...)

(...) geboren te (...) op (...)

van Rusland nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 3 januari 2012

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

"De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed: "REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoekers afkomstig zijn van Tsjetjenië, waarbij de overheid geenszins de nodige bescherming

biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoeker, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat enerzijds de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en tevens van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, twee duidelijk onderscheiden beslissingen betreffen.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van een administratieve jurisdictie bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die thans niet enkel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De bestreden beslissing verwijst verder naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

2.4. Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn zodat het geenszins als kennelijk onredelijk beschouwd kan worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze feitelijke constatering wordt door verzoekers geenszins betwist. Het betoog van verzoekers, dat eerder gericht lijkt te zijn tegen de afwijzing van hun asielaanvraag, beslissing die evenwel niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure, gaat volledig voorbij aan de concrete motivering van de thans bestreden beslissing en is aldus niet dienstig om afbreuk te doen aan de motieven ervan.

Waar verzoekers voorts betogen dat niet zomaar verwezen kan worden naar een eerdere administratieve beslissing, dient gesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins verwijst naar een andere administratieve beslissing, zodat hun betoog faalt in feite.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoekers betogen als volgt:

“1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

*Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;*

*De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.*

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op eerdere beslissingen om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing.”

2.7. Waar verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de

verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, in casu de Russische Federatie.

2.8.1. Verzoekers betogen dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is.

2.8.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers reeds asiel hebben aangevraagd in België waarbij zij gewag maakten van een vrees voor hun leven bij terugkeer naar hun land van herkomst. Tevens blijkt dat deze aanvraag grondig werd onderzocht waarbij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.8.1.2. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

Een eenvoudige verwijzing naar de situatie in Tsjetsjenië, zonder deze op de eigen situatie te betrekken, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Zoals hoger gesteld hebben de asielinstanties reeds geoordeeld dat de verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het summiere betoog in het verzoekschrift geuit maken verzoekers geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.9. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in. Verzoekers beperken zich tot de loutere bewering als zou bij uitvoering van de bestreden beslissing hun recht op veiligheid en vrijheid zonder meer geschonden worden. De Raad verwijst ook naar zijn bespreking hoger. Verzoekers tonen niet aan dat artikel 5 EVRM geschonden is.

2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat in casu de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.11. Waar verzoekers nog artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet geschonden achten, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en aldus geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing. Verzoekers maken ook op geen enkele manier duidelijk hoe de bestreden beslissing dit artikel zou kunnen hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.12. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

2.13. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de Europese richtlijn 2004/83/EG, van het artikel 8 van het EVRM, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en van het “fair play-beginsel”.

Verzoekers betogen als volgt:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden vooraf gaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Het schendt ten eerste art. 8 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans de gezinshereniging die destijds tussen partijen heeft plaats gevonden dreigt ongedaan gemaakt te worden, met alle nefaste gevolgen vanden.

Het schendt de rechten van verdediging van verzoekers om hen nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van medische regularisatie en op basis van humanitaire redenen (art. 9 BIS VW) nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op hun aanvraag op basis van medische regularisatie en ondanks het feit dat zij al vele jaren in België verblijven en goed geïntegreerd zijn, gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Dat gezien het bewijs kan geleverd worden dat minstens één kind van verzoekers minstens vanaf 01.09.2007 naar school ging in België, het niet anders kan in principe behoudens nog niet gekende omstandigheden en het ook te verwachten valt dat ook verzoekers mettertijd positieve beslissing zal bekomen.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van medische regularisatie, procedure die thans hangende is, aangezien verzoekers uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kunnen beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.”

2.14. Allereerst dient te worden gesteld dat de richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekers laat evenwel na te specificeren welk artikel van deze richtlijn zij geschonden achten.

2.15. Wat betreft de ingeroepen schending van de rechten van verdediging verwijst de Raad naar zijn bespreking dienaangaande onder punt 2.12.

2.16. Waar verzoekers de schending van de motiveringsplicht aanvoeren, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

2.17. Verzoekers stellen dat er in casu geenszins gemotiveerd wordt waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet zou worden toegekend en stelt dat geen enkel onderzoek werd gedaan naar de

actuele situatie voor vluchtelingen uit de Kaukasus en dat de situatie diende beoordeeld te worden, voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekers' asielmotieven reeds werden onderzocht door de commissaris-generaal en in graad van beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de criteria van de Vluchtelingenconventie én in het kader van de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers kunnen derhalve niet meer dienstig kritiek ontwikkelen tegen de beslissing tot weigering van de asiel- en subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat er dus wel degelijk uitspraak is gedaan over de situatie in hun land van herkomst, vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. De Raad verwijst tevens naar de bespreking van het vorig middel waarin werd vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete elementen hebben aangebracht die aantonen dat zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.

2.18. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM dient de Raad erop te wijzen dat de eenheid van verzoekers' gezin geenszins aangetast wordt door de bestreden beslissing. Immers, zowel verzoekers als hun kinderen dienen het grondgebied te verlaten en zich naar hun land van herkomst te begeven. Verzoekers maken voorts niet aannemelijk dat zij nog een gezin vormen met andere op het grondgebied verblijvende familieleden. Een schending van artikel 8 EVRM ligt dan ook niet voor.

2.19. In zoverre verzoekers de mening toegedaan zijn dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van medische regularisatie en op basis van humanitaire redenen hebben ingediend en de betreffende aanvragen nog steeds hangende zijn, dient vooreerst gesteld dat het indienen van dergelijke aanvragen geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verder dient ook gewezen op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

"(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)" (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgereikt aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus, waar blijkt dat verzoekers na het treffen van de bestreden beslissing een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, blijkt dat deze aanvraag niet verhindert dat hen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Voorts dient gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de aanvraag op grond van artikel 9bis alsook de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de medische problematiek van verzoeker door de gemachtigde beoordeeld werd en dat beide negatief werden afgesloten, en dit alvorens het treffen van de bestreden beslissing. Het betoog van verzoekers dienaangaande faalt derhalve ook in feite.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat in casu de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het derde middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

2.20. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van het artikel 15 sub c van de richtlijn 2004/83, van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekers en werd ook nooit in ogeschouw genomen dat tal van familie leden in België verblijven.”

2.21. Waar verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

2.22. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, dit artikel niet dienstig worden ingeroepen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij hun kritiek zoals geuit in het tweede middel in essentie herhalen, waarbij hierboven reeds gesteld werd dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Zoals verder blijkt uit de bespreking van het derde middel hebben verzoekers evenmin een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst er nogmaals op dat niet automatisch is overgegaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat de bestreden beslissing is genomen nadat verzoekers asiel-procedure werd afgesloten.

Waar verzoekers nog stellen dat er geen onderzoek is gedaan naar hun slechte medische toestand verwijst de Raad naar het gestelde dienaangaande onder punt 2.19.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER